

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 27.

V Ljubljani, v petek 3. februarija 1888.

Letnik XVI.

Iz državnega zbora.

Z Dunaja, 2. februarija.

Sladkor.

Državni zbor je včeraj že v tretji seji razpravljaval davek na sladkor, ne da bi bil prišel čez prvi paragraf. Reč je ob kratkem ta-le: Na Češkem je veliko sladkornic nemških in čeških, in kmetovalci velik del svojih zemljišč obsejajo s peso, ki jo tem sladkornicam za dober denar prodajajo za izdelovanje sladkorja. Ko bi sejali razna žita, bi od svojih kmetij ne imeli toliko prihodkov kakor od pese. Za kmetijstvo je torej obstanek omenjenih sladkornic jako važen. Ali važen je tudi za brezštevilne delavce, ki imajo v sladkornicah svoj zaslužek.

Vsled velike konkurence drugih dežel je pa cena sladkorju tako močno padla, da komaj zado- stuje za izdelovalne stroške in da je našim tovar- narjem nemogoče svoje izdelke pošiljati v vnanje dežele. Ako bi pa imeli izdelovati samo toliko slad- korja, kolikor ga rabimo za domače potrebe, potem ni treba toliko tovaru, in tudi ne toliko pese; bo- gatejši tovarnarji bi pač shajali, slabeyši in manjši bi morali delo ustaviti in delavce odpustiti, kar bi imelo tudi za kmetijstvo slabe posledke, ker bi kme- tovalci ne mogli več sejati in v denar spravljati svoje pese.

Ze nekaj let sem se je torej čul glas, naj vlada sladkornicam pride na pomoč in jim izvaževanje sladkorja v druge dežele kolikor mogoče olajša. To se ima zgoditi z novim zakonom, ki določuje za porabljeni sladkor iz pese in drugi enaki sladkor 11 gld. od 100 kil, za drugačni trdi sladkor 3 gld., za tekoči pa 1 gld. naklade. Ako se pa ta sladkor prodaja čez domače meje v vnanje dežele, dovoljuje se tovarnarjem nekako povračilo, ki se ravna po dobroti sladkorja in znaša pri slabeyšem 1 gld. 50 kr., pri srednjem 1 gld. 60 kr. in pri boljšem 2 gld. 30 kr. od 100 kil.

Ogromna večina čeških poslancev, ki so pri tej zadevi v prvi vrsti prizadeti, so brez razločka

naroduosti z novim zakonom sploh zadovoljni, dasi jim nekatere posameznosti njegove niso všeč. Ali ker je treba porazumljenja z ogersko vlado, sami sprevidijo, da pri sedanjih okoliščinah ni mogoče kaj več doseči; zato so vsi dosednji govorniki češki in nemški govorili za novi zakon; samo Plener, Auspitz in Deršatta so mu že v odseku na- sprotovali in kot manjšina predlagali, naj se prej omenjena naklada na porabljeni sladkor prve vrste za letos določi z 10 gld., potem vsako leto povikšuje za 5 kr., tako, da bi znašala leta 1898 10 gld. 45 kr. Prav enako naj bi se vravnala tudi povračila za izvaževani sladkor, in naj bi znašala prvo leto od slabeyšega sladkorja po 1 gld. 30 kr., od srednjega po 1 gld. 40 kr., od boljšega 2 gld. od 100 kil; potem pa naj bi se ta premija vsako leto zniževala za 5 kr., tako, da bi leta 1898 zna- šala 85, 95 kr. in 1 gl. 55 kr. Ako bi to obveljalo, morali bi tovarnarji vsako leto plačevati večje na- klade, nasproti pa bi dobivali vsako leto manjša po- vračila, tako, da bi imeli leta 1898 pri najvišji pri- kladi 10 gld. 45 kr. najmanjše povračilo 85 in 95 kr., oziroma 1 gld. 55 kr. Ni torej čuda, da so se vsi češki poslanci vzdignili zoper ta čudoviti predlog Plenerjev, izvzemši njegovega tovariša Auspitzja, ki ima sicer tudi sam sladkornice in ve- like kmetije, pa je tako silno bogat mož, da se mu ni bati za tovarne, ko bi tudi za izvaževani sladkor ne dobival nobenega povračila plačanih naklad.

Ni torej dvoma, da bo zakon obveljal, kakor ga po vladnem predlogu priporoča odsek. Ko bodo rešeni prvi trije paragrafi, vršilo se bo posvetovanje precej hitreje, kakor doslej.

Plače bogoslovskih profesorjev.

Med uradniki so najslabeje plačani poštni uradniki, med profesorji pa profesorji bogoslovja, ki v nekaterih krajih dobivajo po 840, v nekaterih pa le 600 gld. letne plače. S tem naj skrbé za stano- vanje, hrano in obleko in za druge potrebne reči, ter naj si kupujejo še knjige, da morejo z vspehom opravljati svoj važni poklic. Odkar se je vravnala

duhovenska plača, ima marsikateri kapelan na deželi boljšo službo, kakor tak bogoslovski profesor, ker duhovnim pastirjem vsaj ni treba skrbeti za stano- vanje.

Ze nekaj let sem se je torej v državnem zboru povdarjala potreba vravnati plače bogoslovskih pro- fesorjev in njih pokojnine, ker jih po sedanjih vrav- navi po 40letnem službovanju čaka pokojnina samo 600 gld. Naučni minister je lansko leto res tudi obljubil, da hoče v tem oziru kaj storiti, ali ker se dosedaj zboru ni predložil načrt dotičnega zakona, in se tudi v državnem proračunu ne nahajajo višji zneski, izročil je poslanec Klun včeraj naslednji dodatni predlog k proračunu za l. 1888.:

„Gledé na to, da je budgetni odsek že nekaj let sem pretresal nezadostno plačo bogoslovskih profesorjev in sklepal resolucije, katerim je pritr- jeval tudi državni zbor;

gledé na to, da je g. minister za uk in bogo- častje lani v budgetnem odseku naravnost na- znanjal, da vlada tej zadevi obrača svojo po- sebno skrb;

dalje gledé na to, da ima država dolžnost pro- fesorjem na bogoslovjih dajati ne le njih važnemu poklicu primerne plače, ampak jim preskrbeti sploh človeka vredno stanje;

slednjič gledé na to, da budgetni odsek že pre- tresa državni proračun za leto 1888., predlagam v smislu § 31 opravnega reda:

„Slavna zbornica naj sklene:

C. kr. vladi se naroča, da še tekom letošnjega zasedanja visoki zbornici predloži načrt zakona, s katerim se vravnava plače in pokojnine bogo- slovskih profesorjev, in da višje stroške, ki bodo vsled tega nastali, zahteva potom posledobnega kre- dita. V formalnem oziru se priporoča ta predlog v pretresanje izročiti budgetnemu odseku.“

Ta predlog imel je zadostno število podpisov in se je precej izročil budgetnemu odseku, ki bode imel torej priliko, gosp. ministra opominjati, naj že skoraj izpolni svojo obljubo.

Kakor se mi zagotavlja, je načrt dotičnega za-

LISTEK.

Kaj se more le v večjih mestih zgoditi.

(Dogodba iz policijskega življenja. Prosto poslovenil Y.)

(Dalje.)

Zdaj je predlo krčmarju. Vedel je od Markov- kova samega, da je bil zapleten v vojaško zaroto, tudi za včerajšnje goljufije bil je poprej vprašan. Povedal bi bil in izdal zločinca precej, pa predobro je plačeval krčmarjevo molčečnost, zato ga je hotel rešiti. Ko je pa zdaj spoznal, da je sam v nevar- nosti, in ker je za gotovo vedel, da ga je sin opomnil, naj naglo hišo zapusti, začel je polagoma z resnico na dan.

„Eksclenca! bodite prepričani, da imate pred seboj najbolj udanega podložnika presvetlemu carju. Da bi jaz zavetje dajal kakemu zločincu, to mi še nikoli na misel ni prišlo. Če pa Vi mislite, da v moji hiši res prebiva kdo, ki bi ne imel poštenega imena, se vé, da jaz ne vem...“

„Jaz pa za gotovo vem“, odgovori osorno ge- neral, „da še vedno tak človek v vaši hiši stanuje.“

Ne mislim samo, prepričan sem tudi popolnoma.“

To odločno postopanje omajalo je slednjič krčmarja.

„Ne zamerite eksclenca! Zdaj mi pride nekaj na misel. Človek Vaše velikosti stanuje sicer v moji hiši, pa on ni častnik. Ime mu je Ivan Markovkov. Le nekaj dni je, kar se je tu nastanil, zato se ga nisem mogel tako naglo spomniti.“

General je dobro vedel, da je odločno postopanje krčmarja prisililo k temu spoznanju, pa po zunanem ni hotel tega pokazati.

„Dobro! Markovkov se imenuje. Rad bi ga videl. Vzemite luč, po Vaši hiši je vse temno. Le urno! hočem se do dobrega prepričati, kdo je.“

Kuršinski je sicer vedel, da je Markovkov imel dovolj časa ostaviti njegovo hišo, vendar varneje je, če pelje generala v drugo nadstropje, in od tam po stranskem vходу v samotno stanovanje. Tako jih zločince lahko sliši, kako se polagoma bližata nje- govih sobi, in se med tem časom po skrivnih stop- njicah čez dvorišče lahko odtegne na ulico.

„Tu stanuje omenjeni človek!“ Prišla sta do prve sobe, kjer je navadno prebival Markovkov.

„Prav! Vi greste z menoj v sobo!“

General poskuša odpreti, pa vrata so zaklenjena.

„Najbrž je šel po svojih opravkih“, opomni krčmar.

„Tega pa ne verjamem, najbolj gotovo je za- klenjen, ako ne odpre, pomagamo si s silo.“

Potrka na vrata, pa noben glas se ne sliši; kliče v imenu postave, pa vse je tiho.

Potrpežljivost je nadzorniku posla, z ного močno sune v vrata in ključavnica odjenja.

Ko sta krčmar in Bebučev glasno hodila po hiši, je Markovkov naglo zapustil svoje stanovanje in se rešil po skrivnih stopnjicah na dvorišče, tam smuknil skozi kuhinjo na ulico. Naglo stopi v ge- neralov voz in glasno zaukaže strežaju: „V carskoje selo!“

Ukaz bil je odločen, vojniki obrne in konj naglo dirja proti carskemu gradu.

To ni bilo strežaju nič novega. Car bival je še v tem časi zunaj Petrograda in večkrat se je peljal general Bebučev dopoldne ali tudi popoldne že v mraku k carju, da mu je sam poročal o po- licijskih zadevah. Po glasu ni mogel razločiti, kdo ravno sedi v vozu, ker je imel še vedno ovratnik čez ušesa. Visokost in zunanja obleka bila je po- polnoma njegovega gospoda in ta mu je naravnost rekel, da mu pozneje pové, kam ga bode peljal, ko

kona v ministerstvu že izgotovljen, pa ga hočejo neki še le na jesen predložiti, da bi s prihodnjim letom stopil v veljavo, češ, da morajo še marsikatera reči prej poizvedeti.

Prihodnja seja bo jutri in na dnevnem redu je razun zakona zastran sladkorja še volitev enega namestnika za državno sodišče namesto umrlega barona Scharschmida. Ker mora dotični namestnik stanovati na Dunaji, pogovorili so se desniški klubi, da volijo tukajšnjega odvetnika dr. Hasslwanterja, rojenega Tirolca, ki slovi kot izvrsten pravnik, pa tudi kot veren katoličan.

Govor dr. Poklukarja

o gimnaziji v Kranji v deželnem zboru dne 21. jan.

Slavni zbor! Pečati se imamo pri tej prošnji s prašanjem, katero je tekom minolega leta napravilo veliko razburjenost v vsej naši deželi. Razgovarjati se imamo o razpustu gimnazije v Kranji. Častitim gospodom so gotovo znani koraki, kateri so se dosedaj že storili, žalibog brez uspeha, da bi se ta naš učni zavod oživil. Prošnja, katero imamo danes rešiti, je dokaz, kako živo se zanima za to ne samo mesto Kranj, ampak vsa Gorenjska, kajti podpisana je od približno 36 in sicer najpomembnejših občin vse gorenjske strani. Da bodo gospoda lahko sami presodili, kdo prosi za ostanek te gimnazije, usojam si omeniti zaporedoma imena občin, ki prosijo za to.

V prvej vrsti mestna občina Kranj, občina Prečadelj, Hrastje, Sv. Jošt v Zgornji Brnici, Št. Jurij, Naklo, Voglje, Smlednik, Stražišče, Cerkljanska, Predvor, Radovljica, Predtrg, Bled, Lesce, Begunje, Mošnje, Lancovo, Kropa, Kamnagorica, Mavčiče, Železnike, Selce, Stara Loka, Poljane, Trata, Škofjaloka, Kovor, Križ, Kranjskagora, Dovje, Jesenice, Koroška Bela, Ovsišče na Dobravi, Breznica in Gorje.

Kakor je že v dnevnem redu navedeno, prosijo vse te občine za obstanek gimnazije kranjske. Nastaja torej prašanje, ali je prošnja utemeljena ali ne, ali je vredno, da jo priporočamo deželnemu zboru, ali je vredno, da se poganjamo z novim korakom za obstanek tega zavoda.

Tukaj imam poročilo, koje je priobčil letopis „Matiče Slovenske“ za tekoče leto, v katerem nahajamo kratko zgodovino kranjske gimnazije povodom 25letnice obstanka njenega. Preobširno bi bilo, tukaj nadrobno navajati vse, kar se navaja koristnih vspehov tega zavoda; statiska pa kaže, da je bila — v kljub udarcem, katere je imela in v kljub velikanskim premembam, katere je pretrpela — ta gimnazija dobro obiskovana, vsekako bolje, kot marsikatera druga, katerej je roka naučnega ministra prizanesla. Izrekoma v onem trenutku, ko se je izrekel razpust te gimnazije, bilo je vpisanih sto petnajst učencev. Ne bom sedaj govoril dalje — pridržim si to za konec — o zgodovini tega razpusta in onih korakih, kateri so spremili ta razpust, staviti hočem le prašanje, ali bi ne bilo lahko mogoče, da se z obstankom, oziroma tudi z razširjanjem te gimnazije res doseže veliko boljši na-

men, kakor pa se je storil s tem, da se ta gimnazija razpusti in — če ne bode tudi tukaj premočna roka sedanjega naučnega ministra vmes segala in s silo podila od učilišč našo šolsko mladino — napravi druga gimnazija v Ljubljani.

Znano je, da ta zavod šteje sedaj nad 800 učencev. Kako se ravna, kadar so šolski razredi tako prenapoljeni, kakor so na ljubljanski gimnaziji sedaj, s šolsko mladino, koliko izvrstnih talentov se vrže pod klop za vse čase, koliko znašajo odstotki zgub, to lahko presodi vsak, ki opazuje ravnanje takih zavodov, kar je popolnoma naravno. Znano je, da ena učiteljska moč le sega s svojim poučevanjem do neke gotove meje, ko nastane število v enem razredu preveliko, ni mogoče, otroci se ne morejo toliko nadzorovati, ne vsakemu posebej toliko razlagati in vspeh postane veliko manjši. Ne samo za polovico manjši, ampak še veliko manj in to je posledica, da se uniči veliko število gotovo bistroglove naše mladine.

Zavod, kateri je bil letos razpuščen, štel je v preteklem letu 85 učencev v 4 razredih, to je gotovo nekoliko pičlo število. Odkod je to izviral? Pri ustanovitvi te gimnazije se je izdala naredba takratnega državnega ministerstva, ki je ustanovilo to gimnazijo z izrečnim namenom zato, da se prenapoljenosti ljubljanske gimnazije pomaga. Državno ministerstvo je zaukazalo, da se imajo vsi učenci, kateri po svojem domovinstvu pripadajo na gorenjsko stran, sprejemati v kranjsko gimnazijo ter se jim ima prepovedati sprejetje na gimnaziji ljubljanski. Ta naredba se ni spolnjevala, vsak izgovor je zadostoval, da so se učenci, ki so tiščali v glavno mesto, sprejeli tukaj in tako je bilo lanskega leta prav toliko število, približno 85 učencev, z Gorenjskega na 4 razredih ljubljanske spodnje gimnazije, kolikor jih je bilo na Gorenjskem samem. Ako bi se bila ona naredba izpolnjevala, bilo bi število učencev na kranjske gimnazije precej zdatnejše kot 40 na vsak razred, in to je ono število, pri katerem se dosežajo po vseh skušnjah najboljši vspehi. In da so na kranjske gimnazije dosegli izvrstne vspehe, kaže tudi ona kratka zgodovina, kjer je imenoma izkazanih 170 nekdanjih učencev tega zavoda, med katerimi naravno ne morejo biti oni, ki so se tam učili zadnjih 7 ali 8 let, torej še niso v javnih službah, navedeni so le taki, ki so že v javni službi. Med temi je 9 doktorjev iz vseh štirih fakultet. Vspehi te gimnazije tedaj gotovo govoré za njen obstanek,

(Dalje prih.)

Prememba občinskega reda.

Z Gorenjskega, meseca februarja.

O predloženi novi občinski postavi sem v „Slovinci“ že enkrat pisal. Zdaj jo je deželni zbor srečno odložil za celo leto — znabiti za vselej. Mesto nje sklenil je deželni zbor na predlog Šukljejev: „da se razveljavi zakon iz leta 1869.“, kateri je zapovedal velike občine po 3000 duš; „ter se zopet uvedejo prvi štirje paragrafi občinskega reda iz leta 1866.“, posebno, da se občine ne smejo zoper njih voljo združiti. Za ta predlog je glasovala večina narodnih poslancev.

jezo ohladila, zeló se je motil. Ko policijski nadzornik stopi iz hiše in se hoče naglo peljati za ubežnikom, iznenadi ga, ko svojega voza nikjer ne vidi. Ravno sedaj, ko bi ga najbolj potreboval, pa zgine kot kafra. Gotovo se je strežaj žganja preveč napil in potem odrinil najbrž domov.

Da bi pa za gotovo spoznal, kam je šel paznik, stopi k bližnji stražnici.

„Paznik! me li poznaš?“

„Da, ekscelencia!“

„Ti je znan mali voz, v katerem se navadno vozim?“

Da, ekscelencia, saj menite svoj voz rudeče in zeleno pobarvan?“

„Prav! Si me li videl pred kratkim časom todi mimo se peljati?“

„Da, ekscelencia, preteklo je komaj deset minut. Šli ste prej v hišo št. 72 in vez Vas je čakal pred hišo. Kakor hitro pa ste se vrnili, stopili ste naglo v voz in kakor sem prej omenil, peljali ste se kaj urno pred desetimi minutami mimo te stražnice. Je sicer bolj temno, pa dobro sem Vas videl.“

(Dalje prih.)

Poslanec Murnik stavlja je predlog, naj se razveljavi postava iz l. 1869., ob enem pa, „da odpade drugi odstavek § 2. občinskega reda l. 1866., in da se smejo občine, ki svojim dolžnostim niso kos, proti njih volji združiti“. Za ta predlog glasovali so veleposestniki in samo trije narodni poslanci: Murnik, Vošnjak, Kersnik. Čudim se, da je narodna večina ta predlog zavrgla, in da so isti molčali, ki so vendar tako vneti za velike občine. Morda upajo, da prodere novi občinski red? Teško! V tej obliki nikakor ne more in ne sme.

Vendar pa je bila dolžnost deželnega zbora, hitro ustreči najnujnejšim potrebam naših občin. Gotovo je, da so nekatere občine tako čudno, nenaravno združene, da se morajo razdružiti; tako postavim: Orle, Vrhpolje, Št. Ožbald, katere leto za letom pošiljajo deželnemu zboru peticije zaradi ločitve. Deželni zbor pa jih ni mogel uslišati, ker je branil zakon iz l. 1869.

Ko pa je letos deželni zbor sklenil samo razveljaviti postavo iz l. 1869., storil je preveč, ker ni ob enem sprejel dostavka Murnikovega, da se smejo premajhne občine tudi zoper njih voljo združiti. Le pogledajte naše male občine; najmanjša še 200 duš ne šteje. Ali bodo take občine kedaj kos svojim dolžnostim? Kako je dobiti v taki mali soseski moža, ki bi mogel opravljati vse, kar se dandanes zahteva od župana? Gotovo lažje v večih občinah, katere bi štele vsaj 1000 duš. Odpravite, odpravite te smešne male občine! Nič ni bolj žalostnega, kakor dandanes župan, ki še svojega imena pisati ne zna. Tak je popolnoma odvisen od svojega tajnika, ali pa mora župnika ali učitelja nadlegovati za pomoč.

Seveda prevelikih občin na Kranjskem ne kaže ustanovljati, po 3000 duš, kakor je zahteval zakon iz l. 1869. Teritorijalne okoliščine so večidel zato preveč neugodne. Toda prav lahko bi se ustanovile občine, katere bi štele vsaj 1000 duš, in sicer kolikor mogoče po farnih mejah.

Po mojem mnenju bilo bi gotovo umestno sedanjim podobčinam izročiti oskrbovanje ubozih. Pogledjmo občino, v kateri je kaki trg združen z drugimi kmetskimi podobčinami, n. pr. Radeče na Dolenjskem. V takem revnem trgu je vselej neprimerno več ubozih, kakor v podobčinah, katere so z njim združene. Kmetje morajo pa s svojimi krvavimi žulji preživeti tržke uboge. Ravno zaradi tega je potem toliko tožb za ločitev. Podobčine vedno ena drugi očitajo, ako je kje več ubozih. Že zdaj je prišlo zeló v navado, da posamne podobčine take uboge, ki gredo od hiše do hiše, same preskrbujejo; pri vsaki hiši ostanejo gotovo število dni. Ravno tako lahko bi se jim postavila izročila popolna skrb za uboge; ako bi se ne mogli od hiše do hiše predstavljati; in za druge potrebščine v denarjih moralo bi se skrbeti z naklado na davke pri vsaki podobčini posebej. Gotovo bi bilo to najbolj pravično in izpeljivo.

Politični pregled.

V Ljubljani, 3. februarja.

Notranje dežele.

Državnozborni gospodarski odsek je potrdil dne 31. januarja *trgovinski pogodbi* z Nemčijo in Italijo. Dotičnih razgovorov vdeležil se je tudi poslanec Šuklje. Poročevalcem v obeh zadevah imenovan je baron Švegelj.

Hrvatski romarski vlak v Rim odpotoval bo iz Zagreba dne 10. aprila, in sicer čez Zidani-most, Ljubljano, Cormons, Bologno in Florencijo. Na povratku bo smel vsak popotnik izstopiti, kakor mu drago, po dvakrat v Italiji in v Avstriji. Vdeleženci z dežele imajo vozuino do Zagreba za polovico znižano.

Hrvatska vlada dovolila je zagrebškemu mestu, kakor že znano, da si sme izposoditi 1,800.000 gld. v pokritje troškov za zgradbo vojašnice, šole in kanalizacije. Da je ban postal naenkrat tako prijazen mestnemu zastopu, ni brez političnega pomena. Ta zadeva bila je namreč jedro znani pritožbi, koje je vložil mestni zastop do cesarja, a jo je vlada zaplenila. Ban kaže torej svojo naklonjenost, ker je spoznal, da je v Avstriji oblast, ki je še višja od njega in njegovega sorodnika, ministerskega predsednika Tisze.

Ogerskemu državnemu zboru predložil je minister Tisza postaviti o davku na špirit in predrugačeni davka na pivo.

zapusti hišo. Vse te okoliščine so bile torej Markovkovo po godu. Od carskega gradú upal si je v kratkem časi priti v Kronstat. Tudi okoli carskega poslopja niso tako pogostoma se križale policijske straže.

General Bebučev stopi v sobo. Luč je še gorela, ubežnik jo je pozabil ugasniti. Na steni visi še spodnja generalska suknja in meč. To je zadostovalo generalskemu nadzorniku, da je prišel na pravo mesto, pa da je stanovalec pred kratkim v naglici zbežal.

To tudi krčmarju naravnost pové.

„Zločinec mi je za sedaj še ušel, pa Vi ste temu krivi, ker ste ga opomnili na nevarnost. O tem se še na drugem mestu pogovoriva!“

Krčmar bi se pač rad izgovarjal, pa general bil je preveč razdražen, da bi si dal kaj dopovedati.

„Molčite! Izgovarjali se boste lahko drugje. Idiva! Svetite naprej!“

Kuršinski je zdaj spoznal, da generalu je treba na besedo ubogati, le to mu nekolilo polajša zasluzeno kazen. Molčé stopa s svetilnico naprej, in po tistem potu, kakor sta prišla, prideta v vežo. Brez pozdrava zapusti Bebučev hišo. Če je pa krčmar mislil, da bo mrzla sapa na ulici generalu

Vnanje države.

Papež Leon XIII. sprejel je dne 1. t. m. dopoldne 300 romarjev iz Irske. Njihov vodnik, nadškof dublinski, prečital je najprvo adresu v imenu irskih škofov, potem pa drugo, koje je podpisal major Sullivan v imenu dublinskih vernikov. Sveti Oče odgovoril je pohvalno za Irsko. Spominjal se je, kako je prinesel sv. Patrik irskemu narodu vero, potem pa je izrazil svoje trdno prepričanje, da bodo v zlic ogromnim zaprekam ohranili enako nemškimi katoličanom svojo vero. Zaupati je treba previdnosti božji; on sam bo vedno po svojih močeh zagovarjal pravice Ircev.

Iz **bolgarske** prestolnice se poroča, da se bo tjakaj povrnilo spremstvo Ferdinandovo že prihodnji ponedeljek, a o knezu samem se ne vé, koliko časa bo še ostal na popotovanji. — Uradno se preklicuje iz Carjigrada vest, da so se v drenopoljskem okraju ustanovile vstajne čete. — Govori se, da je princezinja Klementina odpotovala v Carjigrad, kjer si hoče pri sultanu izprositi advijenco, da bi ga pregovorila na korist svojemu sinu. Z druge strani pa se zatrjuje, da to ni res, marveč da čaka Ferdinanda v Plovdivu, od koder se bo z njim povrnila v Sofijo.

Nemški državni zbor izročil je postavbo zoper socialiste posebni komisiji, to je, sprejel ni vladne predloge. Tedaj oni zbor, ki je bil voljen za časa, ko so še odmevali po celi Nemčiji glasovi Bismarkovih septenatnih govorov, ni hotel glasovati za zakon, ki bi odprl na stežaje vrata samovoljnosti pruskega redarstva. Kancelar sam se ni vdeležil debate, akoravno dosedaj ni zamudil še ene prilike, da ne bi zagrmel nad social-demokrati. Prepustil pa je svoje ministersko orodje Puttkammera, da se je vil pod težo silnih obdolževalnih napadov. Zato pa ne bo Bismarck molčal pri drugem čitanji orožne postave, pri koji priliki bo skoraj gotovo strašil — z rusko prodirajočo politiko.

Ruski car je potrdil generalne načrte za meje varšavskih utrdb in za trdnjave Kovno, Osoveč in Mihajlovskaja. — Pri zadnji plesni veselici v petrogradski zimski palači bi bila morala carjeva pozvati k drugem plesu po dvornem običaji Šakira paša, turškega veleposlanika. V splošno začudenje pa je ta čast doletela avstrijskega veleposlanika grofa Wolkensteina. Car je prvi pot plesal, kakor navadno, s carjevno, pri drugem plesu pa je naprosil grofico Wolkensteinovo. Iz te okoliščine sklepa, da so se razmere med Avstrijo in Rusijo zelo zboljšale. — Popotniki zatrjujejo, da ob avstrijski meji ni ruskih vojakov, da pa vsled vojskine nevarnosti jako trpi po celi Rusiji trgovina.

Francosko ministerstvo kaže se vedno bolj v svoji pravi luči. Zadnjič že smo povedali, kako se je izrazil Tirard o desničarjih, oni Tirard, ki je odlikoval proganjane usmiljene sestre. Danes pa nam poročajo listi, da je minister notranjih zadev Sarrien, takoj pri svojem vladnem nastopu dal povelje, da se morajo zapreti, oziroma zapečatiti vse redovne cerkve, koje imenuje zloglasna postava iz leta 1881. — Provincijalno časopisje naglašá, da večina Francozov ni več zadovoljna z gospodarstvom sedanje vlade. Uporabila se bodo vsa sredstva, da se izvije radikalcem iz rok vladno krmilo ter izroči konservativcem. Toda to ne bo še zadovoljilo skušenega volilca, ki predobro vé, kako spremenljiva je francoska vlada — z drugimi besedami — Francozje niso več tako navdušeni za republiko. — Francoski predsednik ima med drugimi dohodki tudi 600.000 frankov pod naslovom „traitement“. Letos pa je čitati v dotičnem proračunu namesto te besedica „dotation“. Ta sprememba ni tako nedolžna, kakor bi človek sodil na prvi pogled. Poslanec Ballun je vložil namreč predlog, naj se presodijo vsi davčni dohodki. Kot poročevalec v tej zadevi je nasvetoval, naj se pobira namesto od vina 3 odstoten davek raje od vseh „traitements“. In glej, predsednik nima več „traitements“, marveč le „dotation“, ker bi sicer moral plačevati davka 18.000 frankov. — Najvišji sodni dvor je razsodil, da se bo naložila sodniku Vigneau-u z ozirom na olajšavne okoliščine samo disciplinarna kazen in da ne bo zgubil svoje službe. Generalni državni pravdnik Boucher se bo odpovedal. Vsi listi, ki niso odvisni od Wilsona, zahtevajo od pravosodnega ministra Fallièresa, da tega ne sme dopustiti, ker zahteva čast ministrova, da ga uradno izpusti iz službe, ako je v resnici izvršil vse očitane mu sleparije.

Razburjenost v **Italiji** zaradi afriške ekspedicije postaja vedno večja. Čujejo se glasovi, da bo postala ta zadeva Crispijevemu ministerstvu isto tako osodepolna, kakor je bila tonkinska pogin francoskemu Ferry-jevemu kabinetu.

Abesinski kralj Janez je neki že ukazal rasu Mihaelu, naj napade **Italijane**, potem pa je zopet preklical to povelje. Vendar pa upa San Marzano, da se bo to v kratkem zgodilo na veliko njegovo radost. Kajti iz Osmare in Tigra se poroča, da je kralj Menelik izzval vstajo zoper neguša. Isto naglašajo tudi vsi ogleduhi. Ako je to res, potem morajo Abesinci razdeliti svojo vojno, ker bodo imeli opraviti z dvema sovražnikoma.

„Corr. de l'Est.“ pravi, da je **Turčija** prašala po svojem veleposlaniku Rusijo, kaj pomeni zbiranje vojakov v Kavkazu nasproti Arzumu. To vest preklicujejo merodajni krogi kot nezmisel, ker sploh ni istinito, da se zbirajo vojaki pri Arzumu, drugič bi bilo pa tako prašanje predigra k napovedbi vojske.

Izvirni dopisi.

Z Dunaja, 28. januarija. Slavni nemški viteški red, kateri leta 1890 sedemstoletnico svojega obstanka praznuje, in kateremu so rimski papeži razne častne naslove dajali, kot: „athletas Dei in obsequio Christi ferventes et robustos, nominis Christiani et ecclesiae catholicae pugiles, plantulam et facturam imperatorum, milites Jesu Christi in sanguine gloriosi martyrii strenue dimicantes pro Romano imperio et pro domo Israel se murum exponere non formidantes, et in proprio sanguine pallia sua rubricantes“ itd., imel je 23. januarija t. l. redko slavnost. Dva novica, stare plemenite korenine, grof Vincencij Thun-Hohenstein in marquis Olivier Bacquem sta delala obljube po končanem enoletnem novicijatu. Slednji dospel je do najviše stopnje dostojanstva v državi, ker je c. kr. pravi tajni svetnik in trgovinski minister.

Slavnost vršila se je v tem redu: Dan poprej, to je 22. januarija, naznanil je najmlajši vitez, podpolkovnik grof Ehrenreich Wurmbbrand-Stuppach, v polni viteški opravi, vsem h kapiteljnu spadajočim vitezom, dan in uro vsprejemalnega kapiteljna. 23. januarija ob 9. uri zjutraj zbrali so se torej vsi kapitulariji v kapiteljski dvorani v nemški hiši na Dunaji. Predsedoval je kapiteljnu Nj. ces. visokost nadvojvoda Viljem kot veliki in nemški mojster, na njega levici Nj. ces. visokost nadvojvoda Eugen koadjutor, potem eks. deželna komturja grof Maks Coudenhove in baron Biesenfels, za tema veliki komtur grof Beroldingen in velika kapitularna baron de Fin in Dorth, za njimi komturji: baron Bechtolsheim, grof Rosenberg, baron Wucherer in Reischach, grofa Cavriani in Reigersberg in vitez grof Wurmbbrand. Protototar apostolski, grof Pettenegg, je bil radi boleznih zadržan.

V kapiteljnu, kateri se po pravilih vselej z molitvijo prične, so za vsacega kandidata dve priči prisegli, da je kandidat res plemenit in nemške krvi, potem odgovarja vsak kandidat na dvanajst stavljenih vprašanj in slednjič stori navadne obljube: revščine, devištva in pokorščine. Kot priči grofa Thuna sta bila tajna svetnika knez Kinsky in Franc grof Bellegarde; trgovinskega ministra pa ministerski predsednik grof Taaffe in deželni glavar v Šleziji grof Larisch-Mönnich.

Po opravljenih obljubah pričela se je cerkvena slavnost. Da je bila cerkev najkrasneje olepšana, razume se tako.

Cerkev je bila z najimenitnejšimi gosti prestolnice napolnjena. V prvih vrstah sedeli so ministri baron Ziemialkowski, baron Pražak, potem knez - veliki prior grof Guido Thun-Hohenstein, bailli grof Attems, in komturji: grofa Khevenhüller in Hardeg. Slednji so malteški vitezi itd.

Trobotnači na koro so naznanjali, da se spreved iz kapiteljna v cerkev pomika. Prvi so bili služabniki, potem uradniki reda, kapiteljski tajnik Maks Bittner, redni duhovniki v talarjih in belih plajših s črnimi belo obrobljenimi križi. Duhovnikom sledil je brat kandidata, grof Janez Thun in štirje nosilci insignij. Kandidata, spremljana od vitezov barona Bodmana in grofa Wurmbbranda, bila sta v črni obleki. Za kandidatoma so šle štiri gori omenjene priče in novice princ Avg. Lobkowitz, potem častna viteza grof Sprinzenstein in baron Leo Gudenus. Tem sledili so komturji, vitezi, veliki kapitulariji, deželni komturji v visokih črnih škornih, belimi plašči, z železnimi meči, železnimi ostrogami in črnim križem na prsih in na plašči. (Konec prih.)

Iz Mengša, 30. januarija. Včeraj popoldne po krščanskem nauku je imel g. tajnik Gustav Pire v tukajšnji šoli kmetijsko predavanje. Govoril je o reji goveje živine. Gosp. potovalni učitelj je ne le strokovnjak v pravem pomenu besede, temveč ima tudi sposobnost kmetom podati, kar vé. Poslušalcev je imel pred seboj čez 200 in lahko se reče, vse boljše kmete iz fare. Poslušali so ga pazno in mu pritrjevali. Na večer je bil potem povsod pogovor o gospodu, ki nas je tako lepo poučil, kako naj redimo živino, ki je edina podpora kmetu, če nočemo priti na beraško palico. Pohvalil je tudi naše „Bralno društvo“, ter rekel, da, ko bi tako društvo imela vsaka fara, bi tudi kmetijstvo stalo na boljših nogah, ker bi se ljudje bolj zanimali za njega napredek. Splošna želja je, da bi nas ta izvedeni gosp. učitelj še enkrat obiskal.

Iz mestnega zbora ljubljanskega.

V Ljubljani, 31. januarija.

(Dalje.)

Mestni odbornik dr. Vošnjak podpira odsekov predlog, da se ne bodo „nemaniči“ ženili. Cele kope otrok imajo preskrbljevati občine in dežela, in ako se zapreči le nekoliko žentev, bode to le na korist občinam in deželi sploh. Deželni zbor bode morda prenaradil dotično postavbo, da se odmeri taksa po premoženji. Naj se prepreči le deset zakonov, takoj bode dežela imela za petdeset revnih otrok manj skrbeti.

Župan Grasselli opomni, da mestnemu magistratu gotovo gre le za to, da omeji lahkorniseln zakone revnih ljudi, ki nalagajo mestni blagajnico za vzdrževanje in vzgojo tacihi otrok velika bremena. Res, da ni po odseku proračunjeni denarni vspeh izredno velik, ali ako se prepreči po taksi za ženitovanjske oglasnice le jeden nepotreben zakon, vreden je za mesto več ko 300 gold.

Poročevalec Murnik izjavi, da nikakor ne more pritrđiti nazorom dr. Tavčarja. Če morajo na kmetih plačevati ženitovanjsko takso, zakaj bi isto ne plačevali v glavnem mestu, saj so odnošaji gledé premoženja malone povsod enaki. Taksa je tako mala, da kdor iste ne more plačati, sploh se mu ženiti ni treba, posebno, ako se v ozir jemlje, koliko nepotrebnih troškov ima vsak ženin pri ženitovanji. Če vse to more, nikakor ga ne bode plašila ženitovanjska taksa, in mestna blagajnica za ubožne pridobila bode vendar le 300 do 400 gold. Pri glasovanji vsprejme se odsekov predlog, da se v ljubljanskem mestu uvede ženitovanjska taksa po 5 gold.

Kot člana v komisijo za določitev vojaških taks izvolita se mestna odbornika gg. Pakič in Klein, v naborno komisijo pa gg. mestna odbornika Valentinčič in Velkoverh.

Mestni odbornik g. Murnik poroča v imenu stavbinskega odseka o vlogi V. Seunigovih dedičev zaradi nakupa igrišča. Ponujajo 3000 gld., ako njim mesto odstopi devet metrov med njih hišo in igriščem (Ballhaus). Ta prostor hočejo Seunigovi dediči z železno ograjo zagraditi in napraviti vrt, kakor je pri hranilničnem poslopi. Ponudba ni ugodna. Ljubljansko mesto nakupiti bi moralo igrišče, kupiti še od Cenkerjeve hiše 57, oziroma 139½ kvadratmetra in graditi preko sedanjega igrišča novo cesto z velikimi troški, najmanje bi to veljalo 1908 gold., torej bi po proračunu stavbenega urada to mesto veljalo dosti več ko 3000 gold., katere Seunigovi dediči ponujajo. Treba bi bilo tudi napraviti na tem kraji kanal, kateri bi moral biti dokaj globok in bi veljal najmanj 1000 gold. Poročevalec nasvetuje, da se ponudba ne sprejme, pač pa da izjavi mestni zastop Seunigovim dedičem, da bi se mesto zavezalo le za iste troške, katere bi povzročila nova cesta na tem kraji. Predlog se brez ugovora odobri. (Konec prih.)

Dnevne novice.

(Naznanilo zastran romanja v Rim.)

Glavni dunajski odbor za romanje v Rim meseca aprila, izdal je pred kratkim načrt tega popotovanja, iz katerega za naše romarje to-le posnamemo: 1. Romarski vlak gre z Dunaja 4. aprila o 1/2 12. uri s kolo dvora zahodne (Elizabet) železnice in pride zvečer ob 10. uri 50 m. v Beljak, od koder se plača za vožnjo v Rim in nazaj za I. razred 59 gld.; za II. razred 41.5 gld.; za III. razred 27 gld. Razum tega plačila vplača vsak romar še 10 gld. v romarsko kaso za razne troške n. pr. pisarije, vodnike i. d., kar bi ostalo, bo za petrovi noviči. Romarji s Kranjskega morejo vstopiti tudi v Trbižu, romarska plača pa velja od Beljaka. Za romanje do Trbiža (Beljaka) se jim bo cena za železnico tudi zdatno znižala, ako se skažejo z romarsko sprejemnico. — 2. Romarski vlak pride 5. aprila ob 7. uri 5 m. v Padovo, kjer si romarji odpočijejo do 11. ure 40 m., in gre čez Bolonijo (2. uri 35 m.) v Ankono, (kamor dojde zvečer ob

8. uri), kjer ostanejo čez noč. Zjutraj ob 7. uri 10 m. (6. aprila) se odpeljejo v Loreto, od koder se vrnejo ob 5. uri v Ankono, ter gredo 7. aprila naprej čez Folinjo, Spolato, Terni, Orte in fara Sabina proti Rimu, kamor dojdejo ob 8. uri 55 m. — 3. Iz Rima nazaj pojde vlak čez Orte, Chiusi, Terentolo, Florenco, Bolonijo, Padova, Benetke, Pontebo, Trbiž, Beljak. — 4. Ako bo romarjev veliko, (kar je gotovo,) pojde drugi in tretji dan spet drug vlak o ravno tistih urah in istih postajah. Romarju se bo vsakemu na sprejemnici določilo, s katerim vlakom se popelje. Da se pa more določiti število vlakov, treba se je kmalu (ne še-le 10. marca) oglasiti in sicer v pisarni za papeževo zlato mašo: Wien I., Annagasse 9. Ker so razmere tega romanja v marsikaterem oziru prav ugodne, bodo se izvestno tudi naši rojaki prav obilno vdeležili. (Konec prih.)

(Ljubljanski gosp. župan) poslal je slavnemu odboru družbe sv. Mohorja v Celovec naslednje pismo: „Povodom smrti nepozabnega nam prvaka Andreja Einspielerja izrekam slavnemu odboru v ime mestnega zastopa ljubljanskega najiskrenejše in najgloblje obžalovanje ob izgubi, katera ni zadela samo koroških Slovencev, nego ves narod slovenski, katero torej bitko čuti vsak slovenski rodoljub. V Ljubljani, 19. dan jan. 1888. Župan: Grasselli.“

(Drobne vesti.) Umrli je včeraj zjutraj g. G. Sušteršič, vinski trgovec in posestnik znane gostilne pri „Bobenčku“ na Glineah pri Ljubljani. Bil je obče spoštovan, dober katolik in narodnjak. Naj v miru počiva! — Predzadnja noč je umrl po kratki bolezni g. Schetina, bivši vodja pomočnih uradov pri deželnem sodišči. Narodnosti slovenski ni bil nikdar prijazen. N. v m. p.! — Višjima davkarskima nadzornikoma sta imenovana nadzornika v Ljubljani gg. Tratnik in Jerman. — Na dvo-razrednici na Dobrovi je razpisana učiteljska služba. Plače 500 gld.; prošnje do 15. t. m. — Na učiteljski ljubljanskem je razpisano mesto vadnične učiteljice; prošnje do 31. marca.

(Duhovske spremembe v tržaški škofiji.) Čast. gg. kapelana Mihael Dobravec v Klanec in Josip Stržinar v Dragi menjala sta svoji službi.

(Duhovske spremembe v krški škofiji.) Čast. g. Matija Knes, župnik trbiški, imenovan je administratorjem dekanije Kanalska Dolina. Čast. g. Ivan Boštjančič, ekspozit na Rabelju, prezen-tovan je za faro Št. Lavrencija v Kamenu. Čast. g. Peter Bizjak pa za faro Krčanje. Na Rabelj pride č. g. Anton Mikuluš s Plesa.

(Prezanimiva, prav predpustna adresa), namenjena tukajšnjemu predmestno-farnemu uradu, prišla je te dni srečno v Ljubljano. Ker zasluži, da se objavi, podamo jo tu od besede do besede. Slove pa tako-le: „K. k. Kreisgericht Steuer. An das löbliche Pfarramt zu Unterschischka bei Krainburg in Kärnten. Portofreie Dienst-sache.“ Čitajoč ta naslov, zdí se nam, da je to pismo prišlo po pomoti v roke c. kr. poštnemu uradu, da je bilo marveč namenjeno staremu „Pavlihi“, ki naj bi je na svojem visoko-političnem potovanji „po dobroti“ izročil srečnim Šiškarjem.

(Osepnice.) 1. t. m. je zbolel 1 moški, 4 ženske in 4 otroci. Ozdraveli: 2 moška, 2 ženski, 4 otroci. Umrli 3 otroci. Bolnih ostalo 193 oseb.

(Ložni posestniki) pogorelega deželnega gledališča zbrali so se včeraj v kazini, da ukrenejo, kaj jim je storiti proti sklepu deželnega zbora. Sklenili so, da izroče pravnemu zastopniku v imenu vseh ložnih posestnikov razna stara pisma in se na njih podlagi proti deželnemu odboru postopa tožbenim potom.

(Mestnim fizikom v Ljubljani) je imenovan g. dr. A. Roblek, zdravnik v Belovaru, rodом iz Radeč pri Zidanem mostu.

(Deželno postavo) štajerskega deželnega zbora, da se izločite občine Golobinjek in Planina iz okrajnega in šolskega zastopa v Kozjem ter se uvrstite okrajnemu zastopu sevniškemu, je presvetli cesar potrdil.

(Umrli) je 29. m. m. zjutraj po kratki pa mučni bolezni v vratu č. g. Peter Kobal, dekan v

Št. Petru pri Gorici. Pogreb je bil 30. m. m. popoldne, navzočih je bilo 16 duhovnikov. Pokojnik je bil star še le 56 let, vzgleden duhovnik, značajan, neupogljiv in dejanski narodnjak. R. I. P.!

(V Koroškega) nam piše prijatelj: Gledé kandidature preč. g. dr. Nemca moram Vam javiti, da so to raco naši nasprotniki na svojo pest in odgovornost poslali med svet. Ko pride čas, naznanili Vam bomo kandidata.

(Vabilo) k Vodnikovim besedi, katero priredi čitalnica v Šiški dne 5. februarja 1888 v prostorih Koslerjeve zimske pivarne. Vspored: 1. Tittl: Slovanska ouvertura. — 2. F. S. Vilhar: „Ljubčica“, moški zbor. — 3. Gregorčič: „Domo-vini“, deklamuje gđe. Ivanka Burger-jeva. — 4. Tovačovsky: „Sporočilo“, moški zbor. — 5. Man-cochi: „Ribič“, ženski zbor z godbo. — 6. Robandi: „Alla stella confidente“. — 7. Nagovor. — 8. Förster: „Tvoja struna“ in „Kranjc“, iz venca Vod-nikovih pesni; mešan zbor z godbo. — 9. Parma: „Spomin na Kranj“, četvorka. — Iz posebne pri-jaznosti igrajo člani dramatičnega društva: „Sam ne vé kaj hoče“, dramatična gluma v 1¹/₂ dejanja. Poslovenil Andrejčkov Jože. — K obilni udeležbi vabi odbor.

(Národna čitalnica v Kranji) priredi v svojih prostorih maškarado dne 12. februarja. Vstopnina: Udom 30 kr., neudom 60 kr. Natančnejša pojasnila se poizvejo pri odboru.

(Vabilo) k veselici, katero priredi bralno društvo Mengeško v nedeljo dne 5. februarja 1888 v prostorih g. župana J. Levca v Vel. Mengšu. Vspored: 1. „Trobojnici“, pesem Volaričeva, poje moški zbor. — 2. „Ponesrečena glavna skušnja“, šaloigra, spisal I. Borštnik. — 3. „Sablja moja“, pesem, poje moški zbor. — 4. „Pesem starega Kranjca“, národna, prednaša g. Josip Kržič. — 5. „V tihí noči“, čveterospev, besede Jenkove, vglas-bil Avg. Leban. — 6. Smešna loterija. — Začetek ob 7. uri zvečer. K tej veselici uljudno vabi Odbor.

(Bralno društvo v Žužemberku) priredi dne 5. februarja plesno veselico. Začetek ob 8. uri zvečer. Dopusčeno je priti tudi hostumovanim.

(Vabilo) k rednemu občnemu zboru podružnice sv. Cirila in Metoda na Bledu, ki bode 5. februarja ob 4. uri popoldne pri Daneji. Dnevni red: 1. Poročilo vodstva. — 2. Volitev odbora. — 3. Nasveti.

Telegrami.

Dunaj, 3. februarja, Državni zbor: V debati o davku na sladkor zavrnil se je predlog manjšine za uvedbo lestvice s 164 proti 82 glasovom. Sprejeli pa so nemško-avstrijski klub, več članov nemškega kluba, Koroninijev in Irentinov klub točke 1, 2 in 3 takó, kakor jih je sestavila večina, dalje resoluciji poslanca Pleve gledé grozdnega sladkorja in poslanca Mengera, da spada pod kazenski zakon vsako dejanje, vsled kojega se kdo odteguje davku. Točke 4 do 16 rešile so se skoraj brez debate. Posvetovanje se nadaljuje.

Petrograd, 3. februarja. „Novoje Vremja“ potrjuje resničnost poročil „Ruskega Invalida“ o številu vojakov Rusije, Nemčije in Avstrije na meji, povdarja defenzivni značaj in vspehe vojaških naredeb. Dalje izjavi, da Rusija ne potrebuje niti pedi nemške zemlje, a tudi pedi svoje ne bo odstopila. Rusija srčno želi mir in se pripravlja le za obrambo; dokler Nemčija ostane mirna, ni se ji bati nobenega napada.

Massavah, 1. februarja. General San Marrano je danes odpotoval v Saati. Došla je vest, da je sovražnik onstran Ghinde. Splošno se sodi, da bo napadel sovražnik.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		srakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	728 2	— 9.0	sl. zap.	oblačno	0 00	
	730 8	— 4.6	sl. szap.	jasno		
	734 1	— 12.4	sl. zap.	megla		
2. 2. u. pop.	737 05	— 12.4	sl. vzh.	sneg	2.70	
	738 02	— 5.6	"	oblačno		
	739 00	— 6.0	"	"		

Dne 1. zjutraj oblačno, pozneje jasno, zvečer v višavah megla. Dne 2. oblačno, dopoldna padal redek sneg. Srednja temperatura —8.7° C., za —8.0°, oziroma za 7.6° in 6.9° pod normalom.

Tužnim srecem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je Bogu Vsemogočnemu dopadlo, našega nepozabljivega očeta, oziroma soproga, gospoda

Gašper-ja Šušteršič-a,

vinotržca, hiš. in zemljišnega posest. na Glineah,

dne 2. februarja ob 8. uri zjutraj, po dolgotrajnem bolehanji, previdenega s svetimi zakramenti za umirajočo v 62. letu njegove starosti, v boljše življenje poklicati.

Truplo predragega nam ranjkega blagoslovilo se bode v soboto dne 4. februarja ob 8. uri zjutraj v lastnej hiši št. 20 na Glineah, in na pokopališču na Viču pokopalo.

Sv. maše zadušnice brale se bode v farni cerkvi frančiškanski.

Blagega ranjkega priporočamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem v blagi spomin in molitev.

Na Glineah, dne 2. februarja 1888.

Žalujoča rodbina.

Vsem prijateljem in znancem sporočam žalostno vest, da so mi umrli 1. februarja moj preljubljeni in za svojo družino neizmerno skrbni oče, po dolgoletni in hudi bolezni nadtihi, stari 61 let. — Milo Vas prosim, dragi tovariši, spominjajte se jih pri sv. maši. Bili so tudi ud tretjega reda sv. Franciška.

Šmarjeta na Dolenjskem, 1. februarja 1888.

Franc Perpar,
administrator.

Zahvala.

Vsem č. gospodom in gospem iz Šmartnega in Litije, ki so se ali osebno vdeležili pogreba moje matere 30. jan., ali razodeli povodom brike izgube svoje najgloblje sočutje, posebno prečastitej duhovščini izrekam potom javnosti v svojem, in imenu žalujočih ostalih naj prisrčnejšo zahvalo.

Ne morem se pa dostojno zahvaliti č. g. učitelju Bartelju in vrlim pevcem, ki so pod njegovim vodstvom premilimi žalostinkami počastili mojo nepozabljeno mater na njenem potu k večnemu počitku.

Naklo, 2. februarja 1888.

Ivan Brezovar,
duhovnik.

Anton Obreza,

tapecirar in dekoratér

v Ljubljani, Ključarske ulice šte. 3.

priporoča prečast. duhovščini in slavnemu p. n. občinstvu za izvanredno znižano ceno, veljavno le januarja in februarja t. l.: Divane (glej podobo) po 26 in 27 gld. Stole po 8 in 9 gld. Mo-droce na peresih (Federmadrazten) po 10 gld. Zimnice po 22 gld. in višje. Molitni klečalniki in cerkveni stoli.

Za dobro in pošteno delo se jamči. Naročila z deželo in poprave, kakor tudi vsa v to stroko spadajoča dela se točno in najceneje izvršujejo.

☛ Ceniki s podobami zastoj in franko na zahtevanje. (26)

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljuba Koljenc,
za Frančiškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiu stroko spadajoča dela v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupece so oljnatе barve v ploščevinastih pušicah (Blechbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (25)

☛ Cenike na zahtevanje. ☛

Gospodinje!

Kupujte premog edino-le v za-pečatenih vrečah — . . . (2)